சற்குருப்யோ நம꞉.

ஸ்ரீகுமாரதேவ சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

மஹாராஜா துறவு மூலம்.

இது
சமிவனக்ஷேத்திரமென்னும்
ஸ்ரீ கோயிலூர்
முத்திராமலிங்க ஞானதேசிகர்
ஆதீனத்திற்குரிய

திருக்களபாண்டவரென்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகர்
பாதசேகரரான
காசிவாசி
ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளால்
அச்சியற்றப் பெற்றது.

ராமலேசுவரன் பேட்டை,
சச்சிதாநந்தம்பிரஸ்,
சென்னை,
1913.

தற் சிறப்புப்பாயிரம்.

திங்களொண் கவிகைத் திகிரியந் திணி தோட் டிகழ்கடற் ஞானமா ராஜ,னங்கண்மா நிலத்திற் றுறந்துவீ டடைந்த வரியவிக் கா தையைத் தமிழா, லிங்குமாதவத்தோ ரிசையு மென் றிசைப்ப விசைத்தனன் வீடுறக் கேட் டோர், கொங்கவிழ் பொழில்சூழ் பழமலை யுறையுங் குமாரதே வென்னுமா முனி யே.

வேறு.

சிவன்றிரு வுருவா மைந்து சின்மய வெழுத்தும் வாழி, நவந்தரு நீறும்வாழி நயனநன் மணியும் வாழி, கவின்றருங் குமார தேவன் கழலிணை யிரண்டும்வாழி, யவன்றி ருவடியார் தம்மோ டாருயி ரனைத்தும்வாழி.

சற்குருப்யோ நம:

மஹாராஜா துறவு மூலம்.

பாயிரம்.

அமரர்கள் பரவுந் திருமுதுகுன்றி லாழ
த்துப் பிள்ளையைச் சிகரிக், குமரசற் குருவை
யிமகிரி ராஜ குமாரியாம் பெரியநா யகியை,
மூமலமு மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண் முத
ல்வனைச் சாந்தநாயகனை, நமதெணப்படியே
முடிந்திடத் தினமு நாடி நின் றிறைஞ்சிவா
ழ்த் திடுவாம். 1

தொய்யின் முலைக்கோ டிரண்டுகவான்
றுதிக்கை மூன்று விழி துரிசிற், றுய்யசைவ
முதன் மதமுந் துலங்க வருமெண் பிடியுலக
முய்யவுதவு மொருக ளிற்றை யுலவாவிருத்த
சைலத்தில், வையம்பரவு மாழத்து வாழைங்
கரனை மன நினை வாம். 2

வே று.

இருட்கலி வலியின் ஞானநன் னெ றிக ளிறந்துயிர் கொடுநெறி மேவி, மருட் கொடு கலங்கா வகைகலி யென் றும் வந்தணு காப்பதி தன்னிற், றெருட்சத்தி கருணை யுருவதாய் நின்று தெளிவிக்கு மிறைவியெங் குருவோர், அருட்கடல் பெரிய நாயகி யுல குக் கனைமுதல் வியைப் பணிந்திடுவாம். 3

திங்களார் சடையிற் கங்கைநீர் துளிப் பத் திருந்திழை யுமை யுளங் களிப்பப், பொங்கரா வொடுநற் புலிமுனி வர்கண்மால் போதய னமரர்கள் போற்றத், துங்கநான் மறைக டுதித்திட வைந்து தொழில் விரிந் திடப்பொது வதனிற், செங்கழ லதிர நடஞ் செயும் பொருளைத் தினம்பணிந்திடரொழித் திடுவாம். 4

வேறு.

அருளுருவா யுயிர்கட மக் கன்னையாகி யஞ்ஞானந் தனையகற்றி யமலமாகி, மருளில

தாய் மெய்ஞ்ஞான மாகுமுத்திவாய்த்திடவே
காத்தருளி வானோ ரேத்த, இருள்கெடவே
மிளிருமிருங் கழல்க ளார்ப்ப விறைபுரியுந்
திருநடத்தாற் களித்து வாழுந், தெருண்ம
ருவு மறை நான்கும் பரவுந் தில்லைச் சிவகாம
சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம். 5

வேறு.

செக்கர் போன்றொளிர் முக்கட்சி லம்பினை
மிக்க பேரருள் வேலையை யோர் கொம்பாற்
றக்க வன்பர்க் குதவுந் தருவினை
இக்கதை நிறை வேறவி றைஞ்சுவாம். 6

வேறு

கடிகமழ் கரிய கூந்தற் கனிமொழித்
துவர்வாய்த் தெய்வப், பிடி தனக் கோட்டால்
வள்ளிப் பெண்கொடி படருஞ் செய்ய, படி
புகழ் புயமாங் குன்றிற் பாயவண் கழுநீர் நீப,
மடலவிழ் செழுந்தார்ச் செவ்வேண் மலரடி
வணக்கஞ் செய்வாம். 7

வேறு,

வண்டுழா யலங்கன் மாயவன்மலர்மேல்
வதிந்தநான் முகன்மறை யறியாத், தொண்
டைவாய்க் கெண்டை விழிக்கழை மொழி
யொண் டிடையிடை யுமையையோ ரிடத்திற்,
கொண்டகோ னருளைப் பொருளெனக் கரு
திக் குலவிய சாதனந் தரித்து, மண்டிய வடி
யார் யாவர்மற் றவர்தாண் மனத்தினுஞ் சிரத்
தினும் வைப்பாம். 8

வேறு.

சகரர்தம் வலியையுந் தடந்தி ரைக்கடலி
லகலமும் பின்புளோ ரகழி லஞ்சிதான்
புகழுற விளக்கலே போல விச்செயு
டகைதரு கலைஞர்நூ றணைவி ளக்குமால். 9

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

தருக்கிளர் நைமி சாரணி யத்திற் றங்
கிய முனிவர்கள் சூதன், வரப்பணிந் தேத்
திக் கதைகள் பற்பலவா வகுத்துரைத் தனே
மஹா ராஜன், றிருக்கதை யெங்கட் குரைத்
திலை யதுநீசெப்பெனச்சுருதியிற்சொல்லுஞ்,
சுருக்கமில் காதை யிதுவெனத் தொகுத்துத்
தோமறக் கேண்மினென் றுரைக்கும். 1

குழைத்ததண் சினைத்தே மாவினெண்
கனித்தேன் குலவிய பலவினற் பலத்தேன்,
றழைத்திடுகெதலிப் பழமுகுத்திடுதேன் ருன்
றிரண் டிலஞ்சியிற் றதும்பி, விழுத்தகு வய
லிற் பாய்தரவிளையு மிகுகரு ணடதே சந்தா
னிழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம் புறந்தங்
கிருந்தா சாளுமோர் குரிசில். 2

வேறு.

மஞ்சம ரிஞ்சி சூழ் மாபு ரத்திருந்
தெஞ்சலி லெண்டிசை யிறைவர் தாடொழத்

தஞ்சமென் றடைந்தவர் தம்மைக் காத்திகல்
வஞ்சகர்க் காய்மஹா ராஜ மன்னனே. 3

வேறு.

தருநிழ லரசு வைகுஞ் சதமகன் றிரு
வின் மிக்கா, னுருவினின் மதனின் மிக்கா
னுலத்தினிற் பலத்த தோளான், செருவினி
லரியே றன்னான் றேனொடு ஞிமிறும் பாட,
முருகுடைந் தொழுகுந் தாரான் மூவுல களிக்
கும் வேலான். 4

வேறு.

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு முன்றிலான்
முரசுக ளனுதின முழங்கு மன்றலான்
கரைபொரு திரையெறி கடலந் தானையான்
அருவரைமார்பினன் யாளிமொய்ம்பினன். 5

அரசர்தம் முடியுழு தவிருந் தாளினன்
எரிதவழ் திகிரியை யேந்துந் தோளினன்
மருவலர் வலியினை மாற்றும் வாளினன்
றருநிதிக் கொடையினன் றருக்கு நாளினே.

வேறு.

கவரியோ டால வட்டங் காரிகை யார்கள் வீசப், பவளவா யரம்பை யன்னார் பாகடை யுதவ முத்தத், தவளவா ணகையார் கீதந் தனிநடஞ் செய்ய நின்று, குவலய மன்னர் போற்றக் குரை கடற் ருனை சூழ. 7

இந்திர ஞால யம்போ லிலங்கிய மண்டபத்தில், சுந்தர மிருக ராஜன் சுமந்தபூ வணையின் மீது, வந்திருந் தவனி தன்னை மனுநெறி முறையிற் காத்தே, யந்தமில் போகந் துய்த்தங் கிருந்திடு மரசர் கோமான். 8

தூம்புடைப் பிறையெயிற்றுத் துத்தியீராயிரந் தோட், பாம்பினுற் பரிக்க லுற்ற பாரினைப் பரிக்கப் பின்னர், மேம்படு புதல்வர் நந்தம் வீறுடை வயிற்றில் லென்று, தேம்படு தெரியன் மார்பன் சிந்தையா குலங்க ளுற்ருன். 9

கங்கையே முதலா மிக்க கடவுண்மா நதியிற் ருேய்ந்தும், பங்கையா சனன்மா றிங்

கட் பவளவார் சடையான் றன்னை, அங்கை யாற் பூசைசெய்து மதிதிகட் களித்துந் தீயில் பொங்குமா குதிக ளீந்தும் பூவலம் வந்துந் தேவர். 10

ஆலயஞ் சாலை யக்கி ராரநந் தன வனங் கள், கோலமா ரிலஞ்சி கூபங் குளம்பல செய்து மீரெட், டேலுமா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ ரைந்து, சாலநற் றான மீந்துந் தருமமெண் ணான்கு செய்தும். 11

தவம்பல புரிந்து வேந்தன் றனையனைப் பூத்த பின்னர்ப், பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமநற் பதமு முண்டென், றுவந் துசா தககன் மத்தோ டொழிவறு கருமமெல்லாம், நவந்தத்தரச் செய்து நாம நன்மஹாராஜ னென்றே. 12

வேறு.

வேத நீதியிற் கூறிவி யன்றரா
ஓத வெண்ணெண் கலையுமு ணர்த்துவித்
தேத மற்றகு ரவற்கி ரணியம் [ல்போல், 13
போது மென்னப்பொ ழிந்தனன் கோண்ட

கொடிநெ ருங்குங்கொ டிஞ்சியந் தேர்பரி
கடமலிந்த கயமொண் சிவிகை யிப்
படியிலூரப் பயிற்றுவித் தாசிலா
வடிவி லங்கும கற்கும ணஞ்செய்வான். 14

மடங்க லன்ன பலமுள்ள மாமன்னன்
இடங்கொ ளென்னெழு தேசத்தி றைவர்க்
முடங்கல்போக்கினன் கண்டுமுடிமன்னர்[கும்
தடங்கொள் சேனைகள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர்.

வேறு.

வடிகொள்வெண் சுதையாற் பித்திகை தீற்றி வானுற மணிக் கொடி நிரைத்துக், கடிநறுஞ் சாந்தங்குங் குமந் தன்னுற் கமழ் தாமறுகெலாமெழுகிப்,பொடிகொள் சிந்துரத் தாற்கோலமே புனைந்து பூமலர்பொரிநனிசிதறிக், கொடி கொண்மூ தெயின்மேன் மாட மொண் சிகரிகோ தறப் புதுக்கியே குலவ. 16

வேறு.

கதலியுங் கமுகு நட்டுக் காவண மலங் கரித்துப்,புதிய தோரணங்கள் கட்டிப் பொற் குடஞ் செறித்துத் தீபம், இதமுற வெங்கும்

வைத்தே யிந்திர நகரம்போல, மதுமலர்த் தா
ம நாற்றி மாபுரி யலங்க ரித்தார். 17

வேறு.

வில்லி லங்குகை வேந்தர்ம ரபினில்
நல்ல சாமுத் திரிகநூ னன்கதாச்
சொல்லி லக்கணத் தோடுது ரிசிலா
முல்லை மாலைமு ருகுவி ரியவே. 18

வேறு.

மூவுல கதனி லுள்ள முகிழ்முலைக் கரு
ங்கட் செவ்வாய்ப், பாவைய ரெழிலிற் போத
ன் பகுத்தெடுத் துயிரோ டேய, ஓவியந் தீட்
டி ஞனென் றுலகினி லுரைக்கச் செய்ய,
பூவுறை திருவி ரும்பும் பொற்புட னவத ரித்
தே. 19

வேறு.

இலங்கிய வாளொண் டளிர்குழைத்
தினிய விருதனக் கோங்கிணை யரும்பி,நலங்
கிளராம்பல் குமிழிரு குவளை நண்ணுசெஞ்
சரோருகம் பூத்துத்,துலங்கிய புயலைச் சுமந்
திரு தாளாற் றேமிலா மின்னென நடங்

கிப், பலந்தரப் படருங் கொடியினை வேதப் பண்பினின் மன்றல் செய்வித்தே. 20

அருந்ததி கணவன் முதன்முனி வரர்களரு மறைக் கிழவர்க டம்மால், பொருந்திய கங் கைப் பூம்புன லாட்டிப் பொன்னவ மணிக ளாற் குயின்ற, விருந்திடு மடங்கன் மென் றவி சேற்றி மிளிர்நவ மணிமுடி கவித்துப், பருந்தடர் வேலான் பௌவமார் புவியைப் பரியெனத் தோன்றல்பா லளித்தான். 21

சோகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன் றோன்றலும் பார்பொது நீக்கி, ஏகமாய்ச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செல்ல வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே, மாகநா டென்னப் போ கமே துய்த்து மடந்தையோ டிருந்தன னென்றுன், வாகைவேலவன்பி னென்செய்தா னென்ன மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும்.

மனைவியும் தானு மோர்நினை வாகி மாறு பா டின்றியோர் காலும், தனையுணர் யோகி தந்தையாய் கடவு டங்களை யனுதின மிறை

ஞ்சி, அனையவ ருரைத்த நெறிதனி னடந்து
மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும், வினைய
ம துடனே நூன்முறை யவரை வினவியுஞ்
சிலபகல் போக்கி. 23

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந்
தங்களிற் ருமுணர்ந் துசாவித், துனிசெய்
மா மாயைப் பிறப்பதுநீங்கிச் சுகமதை யடை
ந்தனு தினமும், இனிமைய தாக விருக்க
லா ஞானத் தென்றெணி ஞானிகட் சார்ந்து,
நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து நாடொறும்
வினவினர் நன்ருய். 24

இருவரி லரசன் றனக்கறி வோங்கவிரு
வகைச் சார்வையு மகற்றிக், கருவுடற் சாவ
றனையுங்கை விடுத்துக் கருத்தசை யாதுமெய்
யுணர்வை, மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு
வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக், குருவரு
ளின்றி விளங்கிடா தெனவே கொண்டனன்
மனத்தினிற் றுணிவே. 25

மனைதனி லாசை பொருந்தியே நின்று
மகிமையின் ஞானியா மெனவே, தனைமிக

மதிப்போன் றன்னைவந் தொருவன் றந்திடு ஞானமென் றிரந்து, வினவன்மட் டையி னைப் பருகுவோன் றன்னை வேண்டித்தென் னம்பழந் தனையே, இனம்பணித் திரிவோன் புத்திபோன் மெனவே யியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர். 26

வேதவா கமசாத் திரபுரா ணங்கள் வி ளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத், தீதற வெவ ர்க்குந் தெளிவுற வோதிச் செப்பிய வந்நெறி யதனிற், சாதக மிலாத குருவினை யொரு வன் குறுகலுடைந் தானந்தம் வினவல், எதமாங் கழுதை தன்னைக்குங் குமத்தி னியல்புகேட் டிடுதல்போன் மென்றே. 27

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி திருந் திய துறவுமெய்ஞ் ஞானம், ஆவதோர் வடி வாம் வேதமா முனியை யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே, தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ் சென்றிடா முத்திதா னெய்திச், சாவ தும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச் சாற்றெ னத் தாழ்ந்திட முனிவன். 28

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி
யிச்சையின் மீட்டதி னிலைவு, மொருவி
யே யுடற்கா வலையுங்கை விடுத்தே யுட்கா ண
ங்கள்வா தலையும், குருவரு ணெறியே யொ
டுக்கிடில் வீடுங் கூடுந்தா னுகவே பவத்
தின்,கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற்
கைக்கொண்டு செல்லென வுரைத்தான். 29

அந்நெறி குருவா லயமுந் திரிவு மகன்
றிடத் துணிவதாக் கேட்டு, முன்னெறி யா
ன வரசியற் கையினின் முயன்றனன் சிறிது
நா ளொருநாட், பின்னெறி யதனை நினைந்த
னை வரையும் பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தர
சன், மன்னெறிக் கோல மகன் றந்தப் புரத்
தில் வதிந்தன னொருவனுய்த் தனித்தே. 30

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர்பெரியோ
ரனைவரு மவ்விடத் தேகி, அரசனை நோக்கி
நித்திய கரும மகன்றுவா ளாவிருந்திடுதல்,
அரசிலக் கணமன் றெனவவர் வேண்ட வவர்
களை நோக்கியே வேந்தன்,அரசியற் கையினை

வேண்டல னென்னே யறியவே வேண்டின னன்றே. 31

ஆண்டதோ ரரசு தனிலும்போ கத்து மாசையற் றேனினி வேண்டேன், மாண்ட தோர் வனத்தி லொருவனுய்த் தனித்தே மனத்தசை வறுத்துவீ டடைவேன், பூண்ட வென் மனமிங் கினித்திரும்பாது போகத்தை ப் பொருளென வெண்ணி, வேண்டல னீங்க ளரசனு வேறே விதித்துக்கொ ளுங்களென் றுரைத்தான். 32

ஆதியி னினது தாதையு நினேயே யரசி னினிளமையிற் சூட்டத், தீதின் றியுனது புய வலி மையினிற் செகமதைத் தாங்கினே யினி மேல், நீதியி னுநிய மதியிறு தாவி னின்னைப் போ லொருவர்மற் றுளரோ, ஈதியற் கைய தன் றிவ்வுட லுடனே யிச்செல்வ மன்றிவே றுளதோ. 33

அலதுநீ யேகி னவனியுங் காப்பற் றவத் திலே யலேந்திடும் யாமும், சலனம துறவே

மித்தகை யெமைநீ தவிக்கவிட் டேகுதல் கட
னன், றிலகிட் டெமக்கீ தருளென வமைச்ச
ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே, உலகமெய்
யெனவெண் ணுறுமதி யுடையோர்க் குரை
ப்பினு முணர்வுதி யாதால். 34

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனு லெ
ய்திடுந் துன்பினுக் களவின்,றவ்வகை யதனை
யூகமின் மையினு லறிகிலிர் நீங்களின் பென்
றே, எவ்வகை நினைந்தீ ரினியெக்கா லுங்கட்
கிதின்ப மலதெனத் தோன்றும், ஒவ்வமற்
றிதனுக் கூகமே தோன்று துங்களுக் குல
கயூ குதிக்கும். 35

என்றுமற் றனேக மாவிரித் தரச னெ
டுத்தமைச் சர்கடமக் கியம்பி, நின்றுபின்
னவரை நிலுமென நிறுத்தி நிதிதுனும் பொ
ன்மனை விடுத்தே, சென்றுபின் னகர வீதியி
னடக்கத் திரண்டனை வர்களும்பின் றொடர்
ந்து, வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து
வாரியி ேனைசையி னழுதார். 36

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா ரவ
ரவர் வினையள வுக்கே, அவரவர் போகமெ
ன்றதே யாயி னுருக்கார் துணையதா குவர்
கள், அவரவர் தேக முளபொழு துடனே யா
தர வாரென நாடி, அவரவ ரடைத னெறி
கன்மத் தடையு மாதர வாதர வாமோ. 37

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற்கும்
வினையகன் றிடிற்பிரிந் திடுமால், வினையி
னூல் வருமா தரவினி னியற்கை மெய்யுணர்
வத்தகை யலவே, வினையிலே யுங்க ளிடத்
தினு னிருக்க மெய்யுணர் வொன்றையே
நாடி, வினையறு கானம் புகுதவே வேண்டி
விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன். 38

என்றுநல் வேந்த னேதிலார் போல
வேகின னனைவருங் கண்ணீர், நின்றெதிர்
சொரிய வாய்விட்டே யலறி நின்றனர் தமர்
கள்பின் னேகி, இன்றெமை யாவர் காத்
தளித் திடுவ ரினியைநீ யேகுத னீதி, அன்
றென வுரைத்தா ரவர்களை நோக்கி யா
சனீ துரைத்தன னன்றே. 39

வேறு.

உறவாகு மெனவெனைநீர் தொடர்பதி
யல் பன்றாகு முயிர்கட் கெல்லாம், உறவாகு
ஞானநனி பகையாகு மஞ்ஞான முய்த்து
நோக்கின், உறவான வதையடைந்து பகை
யான விதைநீங்கி யொருமை யாக, உறவாத
றனக்குத்தா னேயெனமற் றுறவுவிடுத்
துறையு மென்றான். 40

தந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெ
னும் வாஞ்சையினாற் றாம்பின் னேகி, மைந்
தவா வெங்களிரு வரையுமெவர் காப்பதற்கு
வைத்தாய் நீதான், சிந்தைதா னுனக்கெங்கே
மகனேயுன் றிருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்
டாய், நொந்துதான் பெற்றவயி றெரிகின்ற
தெனவுரைக்க நோக்கி மன்னன். 41

அறிவைநோக் கிடிலதற்குத் தாய்தந்தை
யிலையிவ்வுட லதனை நோக்கில், இறையுநீ
ருபாதான காரணமன் றிருமாயை யினிலுண்
டாகும், குறியிதுவிங் காயின்மண்ணி லெ

னைப்பெரு தவறிலையக் கொள்கை நீரு, நிறையுமதி யிலரேனீர் நில்லுமென விருவரை யு நீத்துப் போனான். 42

அரிவையர்க டமக்கிலக் கணங்கூறு நூலதனி லதனை யெல்லாம், உரிமையதா வுடையவளா மினியமனை தொடர்ந்தேகி யுருகி நின்று, பரிவினுட னடிகள்பணிந் தரற்றியே பதைபதைத்துப் பனிகண் பாயத், தரியெனுமை விடுத்துலக மதனிலொரு கணமேனுஞ் சாவே னென்றாள். 43

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே யுறநோக்கி நிற்க மாட்டா, துன்னுடைய நாயகனென் றென்றனையே கருதிநீ யுழல்வ தென்னே, மின்னனைய விடையாய்கேளனை வருக்கு நாயகனோர் மேலா மீசன், அன்ன வனை யேதேடிப் போகின்றே னெனவரசற் கரிவை சாற்றும். 44

ஞானமா னதுபொதுவே நூலதனிற் றுறவதற்கு நவில்வ தில்லாள், ஆனமா தினை யலவோ விடுகவென வறையும்பதி யான

வுன்னை, ஈனமா விடுகவென வறையுமதோ
துறவறமிங் கெனக்கென் சொல்லும், ஆன
தா லுமையொழிந்து கதியிலையே யெனவெ
ணியா னடுத்தே னென்றாள். 45

ஆகமத்தின் விதிதவறு தறைந்தனை நீ
விவேகியே யாவா யானும், தேகமுதற் பிர
பஞ்ச மதனினசை விடுத்துவனஞ் செல்லா
நின்றேன், நாகமுலை யாயெனுரை தடுத்த
லுன்றன் விரதமல நாடு தன்னில், போகுதி
யென் றவளை விடுத் தேதிலரைப் போலகன்
று போகா நின்றான். 46

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தா லு மட
ந்தைபதி விலங்க நிற்றல், அரிதாய தகைமை
யிறு லேங்கியே பதைபதைத்து மவனை நோ
க்கித், தரியாது கதறியே வினைதனையே
நொந்துதான் றளர்ந்து நின்று, தெரியாது
மறைந்தவிடந் தனின் மிகவு முருகியே
தேம்பி வீழ்ந்து. 47

வேந்தனே யுனைவிடுத்து முலகமதி
லிருக்கவோ விதித்தா னீசன், தீர்ந்ததோ

வுமக்கெனக்கும் வினைதானு மின்றளவிற் சேர்ந்து நிற்கும், போந்தவுமை யெக்காலங் காண்பேனு னினியெனவே புலம்பி மாதும், சார்ந்தனள்பின் றிரும்பியே நகரதனின் மாதுலன்றன் சார்பு தன்னில். 48

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசகா டுகளு மகன் றடவி சென்றே, இரவுபக லகநிலையே நிலையாக விருந்தவர்க ளிடமே சேர்ந்து, பர குருவி னுபதேசத் தரியபொருள் வினவிய வர் பகரக் கேட்டுத், திரமனமா யொருவராற் கலங்காத ஞானியாய்த் தீர னுகி. 49

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறும், அகமகிழ்ந் தங்கை யேற் றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே, செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாண மின் றி, இகபரத் திச்சை யற்றே யேகனு யுலாவ லுற்றுன். 50

பொருந்திவா ழிடமொன் றுகிற் பொரு ந்திடும் பற்றென் றெண்ணி,இருந்தில னோரி டத்து மெங்கெங்கு மொருவ னுகித், திருந்

திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி, இருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேக மே நோக்கி நின்றான். 51

தோன்றிடு மூலக மெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக்கித், தோன்றிடு நினைவி லென்றே தோன்றிய நினைவு தானும், தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொரூபத் தென்றே, தோன்றிடும் பொருள்க ளெல்லாஞ் சொரூபமே யென்று கண்டான். 52

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த் தோன்றியேயின்ப மாகித், தோன்றிடு மதனுலந்தச் சொரூபமே யென்று கண்டு, தோன்றிடுஞ் சொரூபங் தன்னிற் றோன்றுமீ தசத்தே யென்று, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தானுய்த் துளக்கமற் றிருந்தான் வேந்தன். 53

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுங் கானகந் தோறுஞ் சென்றும், படிவல மாக வந்தும் பார்வைமா றுட்ட மின்றி, மடிவிலா மனத்த னுகி மாசிலா நிலைமை பெற்று, முடி

யுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வடிவ
மானுன். 54

முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்
தர் வேந்தன், எத்திசை தனக்கும் ராஜ னெ
மைவிட வேறில் லென்று, சத்திய மாக வெ
ண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச், சுத்தி
செய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ்சோதி யாகி
நின்முன். 55

தன்னையே யன்றி யொன்றுந் தானுதி
யாவி டத்தின், மின்னையே யொத்த வைய
மித்தைகற் பிதம தென்றும், பொன்னையே
யன்றி வேறு பூடண மிலது போல, என்னை
யே யன்றி யொன்று மில்லெனத் தேர்ந்தா
ன் வேந்தன். 56

உலகினை வேற தாக வுணர்ந்திடிற் பந்த
மாகும், உலகினைத் தானே யாக வுணர்ந்தி
டின் முத்தி யாகும், இலகிடத் தோன்ற லெ
ல்லா மென்னினை வேயென் றெண்ணி, இல
கிடக் கண்டு வேறற் றிருந்தன னிளமை வே
ந்தன். 57

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர சாள்வோன்
செல்வப்,போகமுந் திரண மாமப் போதநாட்
டரசி யற்கை, யூகபுந் தியினு லாசா னுபதே
சத் தாள வந்தச், சோகமற் றிடுநா டெய்தித்
தொழிலெலா முடித்தான் மன்னன். 58

பந்தம்வீ டென்று மில்லைப் பரம்பொரு
ளொன்றே யென்றும், தந்தஞ்சங் கற்பத் தா
லே சாலமோ கிப்பர் தீயோர்,அந்தமா திகளு
மில்லா வரும்பொரு ளுமே யென்று, சந்தத
நோக்கி யந்தத் தற்பரந் தானே யானுன். 59

குறைவிலா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்தி
ளப் பாறி வேந்தன், இறையள வேனுந்
துன்ப மின்றியே யின்ப மாகி, உறைவிட
மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்
கும், நிறைவதே யிடமாய் நின்ரு னிக
ரின்மா ராஜன் ருனே. 60

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச்
சியம தாள்வோன், தங்குத லின்றி யெங்குந்
தானெனக் கண்ட தூயோன், இங்குறைந்
ததன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ் சருவம்

பற்றி, அங்குரு வகற்றி நின்று ஞானந்தி யாகி வேந்தன். 61

சீவன்முத் தர்கள்பா னிற்குஞ் செப்பிய மனத்த ரூபம், மேவரும் பரம முத்தி மே விடி ஞச மாகும், தாவரு நிலைமை நன்றாய்ச் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக், கேவல மாகி நின்றான் கேடிலா ஞான வேந்தன். 62

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின் முனி யாகி யெங்கும், சித்தனாய்த் திரித றன் னைச் செப்புமுன் னமைச்சர் தம்முள், வித்தக னொருவன் கேட்டு வினவிட வேண்டுமென் றே, கத்தனு மரசைத் தேடிக் கண்டடி பணி ந்து நின்றான். 63

பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற் கட்டி யாகித், தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் வீசுங் காற்று, மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக், கேவல மின்ப மாகிக் கிளர் ச்சியாய் நின்றான் வேந்தன். 64

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்நசிங் காச னத்தில், விதவலங் காரத் தோடு வீற்றிருந்

தமரும் வேந்தன், உதவுகோ வணுய்மேனி யுருத்தெரி யாத நீருய், முதன்முடி விரித்து நின்முன் முனிவனு யொருவ னுகி. 65

கரிரத மிவர்த லின்றிக் கானடை யாகி யெங்கும், உரியதோர் மனையூ ணின்றி யூரெ ங்கு முண்பா னுகி, அரியரா சாங்கக் கோல மகற்றியே தவாங்க மாகித், திரியுமவ் வரசை னோக்கிச் செப்பின னமைச்சன் முனே. 66

அவனியி னினக்கு மேலோ ராசனு மில்லையிந்தத், தவவடி வாகி யெங்குஞ் சரித் திடலெற்றி னுக்கோ, நவமதா யுடலிதோ டே நண்ணுவ தெனையி தன்றி,இவணெனக் கருள வேண்டு மெனக்கறி வோங்கு மாறே.

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம் பற்றி னின் றில்ல றத்தைப், பதப்பட நிறுத்தி யே கல் பண்பதா மேலா முத்திப்,பதத்தைவேண் டிடிலோ ஞானப் பார்வையிற் கூடு நீயெப், பதத்தினை வேண்டி யிந்தப் பாதேசி யான தென்முன். 68

அமைவுடை யமச்சின் மிக்கோ யடை
வுடன் வினவிக் கேட்டாய், இமையள வே
னுஞ் சித்த மிதுவது வெனவோ டாது, சமை
வுடன் கேணீ சொன்ன சங்கைக்குத் தரங்க
ணன்ருய், நமைவிட வேருேர் வேந்து நாட்
டிலை யென்ப தொக்கும். 69

பதமதை வேண்டி னில்லைப் பதப்பட
நிறுத்தி யேகல், இதமென்ற லொக்குமுத்தி
யெய்துதன் ஞானப் பார்வை, விதமதிற்
ருேன்று மென்ருய் விருப்பமாய்க் குடும்ப
பாரத், திதமதா யழுந்து வோருக் கெங்ஙனம்
பார்வை தோன்றும். 70

மனமிருபொருளைப் பற்ற மாட்டாதட்
டாவ தான, இனமவை புறநோக் கான வே
திறுற் கூடும் வீடு, கனவுண்ணுேக் காகு மில்
லங் கருதிய புறநோக் காகும், அனகவிவ்
வூகந் தோன்ற வறைகுவ நாமே கேளாய்.()

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை சென்
றுதோய்ந் திடுவ ரோதான், அன்றியு மவனி
வாழ்க்கைக் கமைச்சர்க ளுடனே காந்தம்,
ஒன்றியே யூகஞ் செய்வோ ருலகவேந் தாயி

ஞோர்கள், நின்றிதை நோக்கா யில்லி னிற்ப
வர் முத்தி சேரார். 72

பாசந்தான் பகைய தாகப் பார்வைபெற்
றிடிற்பா சத்தில், பாசந்தான் வைத்துப் பின்
னும் பற்றவுங் கூடு மோதான், பாசந்தான்
பகைய தென்றே பகருநான் மட்டே கற்
றோர், பாசந்தான் விடவு மாட்டார் பரமெ
லா மெனவாய்ப் போக்கும். 73

அந்தமா தியுமி லாவீ டடைந்துடற் பிற
ப்ப றுக்கச், சுந்தர ஞானம் போதுந் துறவற
மேதுக் கென்றே, மந்ததி காரி யோரை மதி
த்துநா லுரைக்குஞ் செய்தி,அந்தம தான பே
ருக் கத்தகை விளம்பா தென்றும். 74

தோன்று கின்ற பொருளியல்புந் தோ
ற்று விக்கும் பொருளியல்பும், தோன்ற
வுனக்கி யாமுரைக்கச் சோக மறவே கே
ட்டிடுவாய், தோன்று பொருள்க ளநித்த
முமாய்த் தூய்மை யின்றித் துக்கமுமாய்த்,
தோன்றுந் தோற்று விக்கும்பொருள் சுக
மாய்ச் சுத்த நித்தமு மாம். 75

பால னான பருவம்போம் பன்னு குமா
ரப் பருவம்போம், கோல மான தருணம்
போங் கோலை யூன்றிக் குனிந்தெழுந்து, கா
லன் மாய்க்க வனைவர் களுங் கல்லென் றழு
து பேர்மாற்றி, ஏலப் பிணமென் றொரு
பெயரிட் டிடுகோட் டிடுத லொருதலையே. 76

கருவி னின்று மழிந்துபோங் கண்ட
குழந்தை யினுங்குமரப், பருவந் தனிலும்
போந்தருணப் பருவந் தனிலு மழிந்துபோ
ம், உருவ நடுங்கு மூப்பதினு மொடுங்கு மெ
ந்தக் காலையினும், ஒருவி யழித லியல்பாகு
மூலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே. 77

பஞ்ச பூத மழிந்துபோம் பானுத் திங்க
ளுடுக்கள்போம், வஞ்ச வசுரர் மடிந்திடுவர்
மாகர் பதம்போம் வல்லரக்கர், துஞ்சு வார்
கள் போகிபதந் துஞ்சும் பிரமன் பதந்தா
னும், துஞ்சுந் திருமால் பதந்துஞ்சுந் துஞ்சா
தொன்றே பரமபதம். 78

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்கில
மேதை மச்சை யொன்றாய்த், தூலி கரித்த

வுடம்பாகுந் தொட்ட வெவையுந் தன்வடி வாய்க், கோலி யடக்கிக் கொளு மிதனைக் கூறு கூறு நோக்காது, போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனித மென்றும் பரமபதம்.

அரந்தை யதனை யொழுங்காக வறை யக் கேணி யவனியெல்லாம், பரந்த சிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய் நிகழுஞ் சிருட்டி தனில், பொருந்து பெரிய துன்பைந்து போ ய்மாண் டுறில தெண்ம டங்கே, இருந்த திதியு மிரண்டாகு மிளமை யென்று மூப் பென்றும். 80

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின், வருத்து பிணி யின் மிகத்துன்பம் வளமை யிளமை மூன் றுகும், கருத்த தறியாக் குழந்தை யென்றுங் குமார மென்றுங் காளையென்றும், அருத்த மறியா ததிற் றுன்ப மடையும் பாலப் பரு வத்தில். 81

தந்தை தாய ராசிரியர் தாங்கண் முனித றனக்கஞ்சிச், சிந்தை கலங்குங் கௌமாரஞ்

சிறந்த காளைப் பருவத்தின், முந்து பசி
நோய் காமநோய் முடுகித் தணிக்கப் பொரு
ட்டே, இந்தப் புவனத் திரவுபக லிடைய
ருத தொழிற் றுன்பம். 82

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனுற் பொ
ருந்துந் துன்ப மரசாகின், ஒருதம் மிகுத்த
வரசரா லுதவுந் துன்ப மொருகு டைக்கீழ்,
நிருப னுகி னேய்மரண நேரு மென்னும்
பயத்தானும், வருவ தெனையோ மறுமை
யினி லென்றும் வாடித் துன்புறுமே. 83

மாகர்க் கசுரர் பகை யுளது மகிழ்ச்சி
வாட்ட மிகவுமுள, தாகத் தகலா நோயுமுள
தனங்க னுளது நசையுளது, போகத் தழுந்
தன் மிகவுளது பொன்ற லுளது கற்பத்தே,
சோகத் திறங்க ளிவையுடைய துறக்கத்
தென்னை சுகமுளதே. 84

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின் றிறங்க
ளிவ்வா ருகியிடில், ஆவ கீழா மிருக முத
லசர மீரு மைவகையில், ஓவ லில்லாத்துன்
புக்கோ ருவமை யில்லை நிரயத்தில், நோவ

துன்பஞ் சொல்வதெனை நோயே பவத்திற்
சுகம்வீடே. 85

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயை
யசத்தே, அந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப் பிர
மஞ் சத்தே, தந்த மனதிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி
யெஃதை நிற்பர், உந்தன் மனதி னன்று
யூகித் தமைச்ச பாராய். 86

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர் பொ
ருந்தி நிற்ப துளதோ, மெய்யென் றதனை
யறிந்தோர் மேவா திருப்ப துளதோ, ஐய
முளதோ விதனி லமைச்ச பாராய் நன்றாய்,
உய்ய வறிவி லாதோ ருழல்வர் நீக்க மாட்
டார். 87

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து போத
மின்மை யாலே, மெய்யைப் பொய்யென்
றெண்ணி மெலிந்தே யுழல்வ ருலகர், பொய்
யைப் பொய்யென் றறிந்து போத குருவி
னருளின், மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே
மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர். 88

துன்பந் தோன்றி லெவருந் துறந்தே
காரய்த் தனித்தே, இன்பந் தேட லியற்கை
யின்ப மென்றே தோன்றில், அன்ப தாக நீங்
கா ரவர்கட் கெங்ஙன் கூடும், நன்பரம ஞான
நாட்ட மமைச்ச சொல்லாய். 89

இழிவை யுணர்ந்தா லுயர்வை யெவருந்
தேடி நோக்கும், இழிவை யுணரா ருயர்வை
யெய்த நோக்கா ரென்றும், இழிவை யிழி
வென் றுணர வெந்தக் காலம் வாய்க்கும்,
இழிவை யுடையோர்க் கமைச்ச விதனை
யூகித் துணராய். 90

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ் சம்
வே றெனவே, ஈத கன்ற தலவே யெமை
யன்றியதில் லென்றே, போத விழியிற் றுற
ந்தபுனிதத் துறவே கண்டாய்,சீத மதிபோற்
குளிர்ந்து சென்ன வெப்பந் தீரும். 91

இருந்த விடத்தி லிருந்தே யெய்த லா
மென் றுரைக்கில், திருந்து நிமல மனத்
தோர் தீர ரெனினு மொழிந்தே, பொருந்தி
யேகாந் தத்திற் போத மடக்க வேண்டும்

வருந்து மனத்தோர்க் கென்னை வாய்க்கு
மமைச்ச சொல்லாய். 92

முனமே யனைத்து முடித்துமுழுது மு
ணர்ந்தோ ரில்லின், இனமே சென்று நின்
றுமேக நீங்கா ரென்னில், தினமே யகமாய்
நிற்போர் செகத்தி னியல்பை யுணரார், கன
மாம் யாழ்ப்பா ணத்தின் கப்ப லோட்டம்
போல. 93

ஒருத்த ஞேரு ருளனை யொருவேந்
தாக்கின் முன்னம், இருக்கு மிடத்தை நீக்கி
யேக ராச தானி, இருக்கு மன்றி முன்க
ணிருக்குமோதான் சொல்லாய், திருக்கு
ஞான முடையோர் செகத்தை மெய்யென்
றுழலார். 94

வேறு.

மனையினின் முலும் பொருளுயிர்ச்
சார்வின் வருத்தனங் கெடுதலின் மகிழ்ச்சி,
இனிமையில் வாட்டம் விடையவின் பதனி
லெட்டுணை யாயினு மாசை, பினையதிற் றம

து பிரவிர்த்தி தானும் பேசுமிந் நான்குமில்
லெனினும், தனையுணர் வதற்குச்சாதகஞ் செ
யுங்காற் றள்ளியின் னிற்றலேதகுதி. 95

தீதுறு மனையின் பினையிகழ்ந் தந்தச்
செம்பொரு ளின்பமே வேண்டிச், சாதக
மதனிற் றொடங்குகால் விடையந் தடைய
தாஞ் சாத்தியமான, போதினி லவையுந்
தோன்றிடா தந்தப் பொருவிலா னந்தமே
விடவே, ஆதலிற் றுறவின் ஞானமஞ் ஞான
மாகுமென் றறைகுவர் பெரியோர். 96

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி
விருப்பினு ஞானங்கீ ழிரும்பில், புல்லிய
மாரத் தினமென விளங்கும் போக்கியில்
லினைத்துற வென்னும், நல்லற மடைந்தோ
ரிடத்துறை ஞான நற்றங்க மிசையிரத் தி
னம்போல், எல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு
மாயி னில்சிறப் பன்றுஞா னிகட்கே. 97

பூனமனை வர்களு முறைவது மில்ல
முத்தியை யுணர்ந்தறி ஞர்களும், பினமதினி
ன்ற படியினுற் சங்கை பேசுவர் துறவுடை

யோரை,இனமதை விடுத்தில் லறமது வெய்
த லேயென வியம்புவ துண்டோ, மனமதி
ணிதனே யூகிநீ யமைச்ச மகிமையன் றில்ல
ஞா னிகட்கே. 98

ஆடிய சகல மடங்குகே வலமு மகற்
றியே யொளிப்படை கொண்டு, மூடிய
விருளே முழுதையும் வீசி முடிவில்வீ டத
னேயே யுணர்ந்தோர், நீடிய ஞால மிசையி
னிற் பால னிசமரு ளுடையன்பேய் பிடித்
தோன், கூடிய குணத்தி னூரிற்போய்க்
குடியின் கூடியா ளினியல் படைவார். 99

வினைகளோ ரிரண்டுஞ் சமமதாய்ஞான
மேலிடு காலேயி னிந்த, மனேயின்பங் கான்ற
சோற்றிற்கண் டுவர்த்து மாற்றியே கைவிட
வருமேல், தனேயுள படியே யநுபவ மதனிற்
ருனுணர்ந் தானந்த மடைந்தோர், பினேயு
மவ் விடயம் பூண்பர்க ளெனவே பேசுதல்
வழங்குமோ சொல்லாய். 100

விடையவின் பதனி னசையுளோர்
தமக்கும் விரிவதாம் பேரின்பச் சுவையின்,

அடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே
யவற்றினை யகற்றிட வருமேல், இடைமுத
லீறின் ஞானவா னந்த மெய்தினோர் களும்
பினு மிந்தக், கடைமனை வாழ்வை நினைவர்க
ளென்றுற் கண்டனர் நகையரோ சொல்
லாய். 101

பற்றிலை யாயி னவையினி விருப்பேன்
பழையவூழ் வினையெனி லாசை, சற்றெனு
முதிப்பித் தல்லவோ வூட்டுஞ் சகவின்பி
லிறையெனு மிச்சை, முற்றுணர் ஞானத்
தோர்கள்பூண் பர்களோ முடிவிலா னந்தமே
பருகி, நிற்றலே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான
னீரிற்கண் டுண்முக மடைவார். 102

பவமதை யினிமை யெனவெணி
விடையம் பற்றிநின் றுழன்றவர் தாமே,
பவமதை யினிமை யலவெணி விடையப்
பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து, பவமதை
யறுக்கு நெறியுணர்ந் தருளிற் பரவின்ப ம
டைந்தவர் தாமும், பவமதை யினிமை யென

வெணி னலவோ பற்றுவர் விடையவின்
புரையாய். 103

கோடிமுதல் வாடும் வேர்முழு தினை
யுங் கோதறக் களைந்திடிற் களைந்தும், படி
மிசை கொடிபூ காய்பழமோங்கல் பகரதி சய
மஃ தினைப்போல், அடிநடு வீறில் பிரமந்தா
ளுகி யகப்பற்றை யறுத்தவ ரிடத்தும், மடி
வுறு மனையில் விரும்பியே நெஞ்சம் வருத்
தன மாதலென் றறைவார். 104

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட லினைநா
ளுமெனத் தினவெறி வவையைப், பேண
லைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந்திடுவோன் பேரி
ன்பத் தாசைய தாகிப், பூணவஞ் ஞான மிலை
யதின் ஞானம் பொருந்தியச் சொருபந்தா
ளுகி, ஏணவா னந்தத் தழுந்து வோன்
விடைய மெய்திடின் ஞானமே யிலையால்.

வேறு.

கனவதனி லுணர்விலது காணுந்தனு
வாதிகளைக் கருதி யேநின், றுனுமவரி னிது
கனவென் றுணர்ந்தவர்க ணசையிலதி னுல

கு தன்னில், தன துசுய வுருவ தனை யநுபவத் திற் ருனுணர்ந்திச் சகம தெல்லாம், மனமத னிற் சாலமென வுணந்தவரிவ் வுலகின்பின் மைய னீங்கும். 106

கதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயன முடை யொருவன்குழிக் கண்ணே வீழும், அதிகவலிச் சூரனமர்க் களக்குவெரு வுவன் கிருத நறையக் காரம், இதமுளபா யசமு நிரம் பருந்தினன்கூழ் தனிற்செய்வ னிச் சை யென்றல், விதமிவைநான் கினுக்குங் குறை யதின்ஞானிக் கிழுக்காகும் விடை யஞ் சென்றல். 107

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதனை யில் வாதனைக ளிருக்கு மென்றல், துங்க வறி வுடையோர்கட் கின்றியமை யாததொழி ரெடங்கி நிற்றல், அங்கியைத்தம் பனம் வல்லார்க் கனல்சுடா ததின்வினைக ளடுக்கா தென்றல், தங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடை யமதில் விருப்பாதி சாரா தென்றல். 108

உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்தி டினு மிழிவிலிழி வுரைத்த தாகின், இணையி

விரு தீயனெனன்பர் யூகமில வதனுன்மற் றெ
வைகள் செய்தும், அணைவதிருழ் வெனு
மவனே தீயன்மிக ஞானமதற் காகுந் தாழ்
வா, னணுகினன்றே ஞானமொரு வனை
ஞானி யெனப்பெயரு நண்ணி நிற்றல். 109

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்
றை யுடையதுவுங் கருதிப் பெண்ணின்,
உருவதனைக் குறிப்பதினேக் கிடிற்றேன் று
முளபடியே யுலகுதன்னில், குருவையடைந்
தவனருளிற் சொரூபத்தை யநுபவமாக்
குறித்துளோரும், இருவையத் திடம்பமாய்த்
தமைஞானி யென்போரு மேதிற் றேன்
றும். 110

அருச்சுனற்கு மிராமருக்கு மதிகார
மவைபார்த்தே யறைந்த நூலின், கருத்தறி
யாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ் சரிதை
யது கணக்கன் றுகும், விருத்தமறி வாசார
முடையோனே ஞானியில்லோன் விருத்த
னுகும், திருத்தமுட னமைச்சவிது துணி
வென்றே யுட்கொள்வாய் தீரனுகி. 111

வேறு.

என்றங் கனேக மாய்விரித்தே யிராச யோகி யுரைசெய்து, நின்று வாக்குத் தனை யடக்கி நிமிடத் தகற்றி மனத்தினையும், ஒன்று மில்லா வெறும்பாழா யொன்றுஞ் சமாதி தனையடைந்தான், நின்றங் கமைச்ச னிதுகண்டிந் நேர்மை புதிதென் றதிசயித் தான். 112

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன மெய்த வில்லை நாமிங்கே, எந்த வுணர்வு கொடுநிற் பே மென்ன வமைச்சன் யூகித்து, வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப முடைய மாபு ரிக்கே, பந்த முடையோ ருடனிருந்து பகர்ந் தா னரச னியற்கையெல்லாம். 113

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டா தென்று மிம்முனிபோல், தேட்டமுடனே யவரவர்க டேடிவந்து பணிந்திடவும், வாட்ட முடனே தாய்தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவும், நாட்ட மாறு பாடின்றி நகை செய் திருந்தா னற்றவனே. 114

வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலரா திருப்ப தவராறிந்து, பந்தமுடையே நமக் கென்னே பகர்ந்தாற் ரேன்று மெனத்திரு ம்பித், தந்த மிடத்திற் சென்றார்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத்,தொந்த மொன்று மில் லாத சுயமாமுத்தி தானனன். 115

வேறு.

இந்தமா ராஜன் சென்ற விதிகாசந் தனேப் படிப்போர், சிந்தனே யொன்று மின் றித் தீரவே துறவ ராகி,அந்தமு மாதியில்லா வமலமே வடிவ¡மாவர், எந்தமை யருளி னு ண்ட வெழிற்குரு பரையே வாழி. 116

வேறு.

அரியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற மொருவி மன்னனய்
உருகெழு முடிகவித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினேப் பிண்டிக் கீதலே.

மஹாராஜா துறவு-முற்றுப் பெற்றது.

பாயிரமுள் படச் செய்யுள் 126.

சர்வஞ்சின்மயம்.